

OP HOPE PLOEGEN.

„Overmits die ploegt, op hope moet ploegen.”
(1 Cor. 9 : 10.)

Men heeft de natuur, haar leven, haar rijkdom, haar verscheidenheid wel eens een levende illustratie genoemd van het Godsrijk en, voorzeker niet ten onrechte. Zoo een goede illustratie dienen moet om den tekst, den vaak zwaar te begrijpen, aan inhoud diepen tekst spoediger en beter te doen verstaan, waaruit zou men die illustratie beter grijpen dan uit dat om den lezer heen en voor de hand liggende, volle, eindeloos geschakeerde menschen-, dieren- en plantenleven, waarmede de lezer vertrouwd gerekend mag worden? Heeft niet de Goede Meester zelf ons in dezen een sterk en sprekend voorbeeld gegeven, wanneer Hij, wandelend met de zijnen langs Israëls wegen, of neergezeten op zijn bergen, rustende aan den oever der Galileesche Zee of reizende van stad tot stad, de akkers om hem heen, den vijgeboom langs den weg, de wijnstokken aan Zijn zijde, het meer daar voor Hem en zijn visschen, het morgen- en avondrood, dat Zijn pad met purper overstroomde, den wind, die om Hem woei, den herder met zijn schapen, den zaaier met zijn akker, de bruiloft met haar gasten, den rijken man en den bedelaar aan diens poort, het huis op de rots, kortom allen en alles gebruikte, om den diepen inhoud van Zijn evangelie van het Koninkrijk Gods blad voor blad te illustreren. Ja, wie daar gedachteloos langs den weg van het alledaagsche leven voorbijgaat, wie zich de moeite niet geeft, om dat boek der natuur naar zijn diepsten inhoud te verstaan, hij zie toe, dat hem uit den mond van dien Meester het beschamend woord niet treffe: „Weet gij deze gelijkenis niet? En hoe zult gij al deze gelijkenissen verstaan!” of wel de wanhopige klacht: „Indien Ik ulieden de aardse dingen zeg en gij niet geloof, hoe zult gij gelooven, indien Ik ulieden de hemelsche dingen zou zeggen!”

Eén van deze bij uitnemendheid mystieke bladzijden uit dat rijke boek der natuur wordt ons door onze plaat voorgesteld. Het voorjaar is aangebroken. De wassende kracht der zon heeft de ijzeren boeien gesmolten, waarin de natuur tot volslagen rust gedwongen werd; zij is, door de winterrust ontspannen en verkwikt, tot nieuwe groei-kracht ontwaakt. Zou de landman het nu maar niet aan den hemel overlaten, te zorgen, dat zijn akker hem straks vrucht brengt? Hij lacht u uit, als ge het hem vraagt, ook zelfs dan, als hij een vrooom landman is. Hij kent zijn akker te wèl, dan dat hij niet weten zou, dat deze een deel van de aarde is, waarvan zijn God gesproken heeft: „In het zweet uws aanschijns zal zij u uw brood te eten geven.” En wie heeft nu op Gods wijde aarde geen enkel stukken grond, waarvan hij vrucht wacht! Welnu, versta dan zijn glimlach, en, als hij opstaat om zich naar zijn akker te begeven, ga gij tot den uwen! Of ge hem nog even ophouden moogt? Zeker, doch niet lang, want voor zooveel gemoedsbezwaar van anderen heeft hij weinig tijd over, als zijn eigen akker zijn arbeid vraagt. Hoe gewenscht ware het, zoo velen onzer op dit punt een voorbeeld aan onzen schijnbaar harden landman namen! Zoovelen laten zich door anderer gemoedsbezwaren op- en weerhouden om hun werk te doen op Gods aarde en op eigen akker, en als ze dan eindelijk de droeve ervaring opdoen, dat met al dat geredekavel en dat wegen van buurmans gemoedsbezwaar hun veld braak blijft liggen — oh, dan is het vaak te laat. Maar, zooals gezegd: een oogenblikje wil hij u gunnen. Liefst handelt hij met u onder weg; 't is voor hem, maar ook voor u goed, dat gij beiden onthoudt: „Hoe ge ook redeneert, maar ik ben zeker van mijn zaak en ga aan het werk; kan ik u ook aan het uwe krijgen, des te beter.” Nu, wat woudt ge onzen vriend vragen? „Zijt ge er zeker van, dat uw arbeid aan uw akker niet vergeefsch zijn zal? Wat zal

u uw arbeid baten, als daarop geen regen of geen zonneschijn volgt, of als God, die den wasdom geven moet, besloten heeft u de vrucht te onthouden?” — En nu weet ik zeker, dat onze landman dan den hoed even voor u lichten zal en u ongeveer dit zal antwoorden: „Mijn goede mijnheer, gij zijt veel geleerder dan ik, maar van den akker en van ploegen hebt ge, neem het mij niet kwalijk, niet zoo heel veel verstand, en mijn God ken ik beter dan gij. Ik weet, dat regen en zonneschijn en wasdom genade en niets dan genade is uit Zijn goede hand, maar ik weet, dat ik ook op die genade om Christus' wil rekenen kan, zoo ik met opzien tot Hem arbeid, en er geen breuke is tusschen Hem en mij tengevolge van mijn vasthouden aan iets, dat Hem mishaaft. Zoolang ik in Christus, vrij en zonder vermindering mijnerzijds, als een kind tot Hem, mijn Vader mag gaan, ook met de belangen van mijn akker en met mijn dagelijksche behoeften, ben ik voor het gemis van dien zonneschijn en dien regen niets bang. Ja, al scheen er geen zon of al was de hemel van koper, mijn beste mijnheer, nòg zou ik niet vreezen, want Hij heeft mij toegezegd, dat mijn brood en water mij gewis zullen zijn. En, mocht Hij zware tijden over mij beschikken, och, mijn beste mijnheer, zoo zal 'k maar zeggen: Hij is ook een landman en ook Hij moet van tijd tot tijd Zijn akker ploegen, zoo goed als ik den mijnen. 'k Weet het wel, dat kan er scherp doorgaan en diep, en de grond kan er vreemd van dooreengewroet worden, maar dat is goed en noodig voor het land en voor zijn eigenaar. En daarom, mijnheer, we zijn nu waar ik wezen moet; ik ga bedaard aan het ploegen van mijn akker en ga gij naar den uwen en laat ons het beiden op hope doen!”

„Op hope” en dan is onze landman nuchter genoeg om, als hij de hand aan den ploeg slaat en dien wijden akker voor zich ziet, bij zichzelf voort te mijmeren: „De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop, want wat iemand ziet, waarom zou hij het nog hopen; maar indien hij hoopt, wat hij niet ziet, zoo verwacht hij het met lijdzaamheid.”

En nu, we hebben onzen landman beluisterd. Zij het niet vergeefsch geweest voor iemand onzer! „Gods akker wordt gij!” zoo klinkt het ook ons tegen. Laat het ons dan niet verdrieten, als de groote Landman Zijn akker ploegt, en als het scherp en diep door den harden bodem onzer ziel gaat, laat ons Hem dankbaar zijn voor dezen Zijn zwaren arbeid aan ons. „Overmits die ploegt, op hope ploegt,” dat geldt ook Hem, die het terneer schrijven deed. Zoudt gij Zijn hope beschamen?

Heeft Hij u niet een deel van Zijn grooten wereldakker vertrouwd? Onthoud wat de landman u leerde. De eg der tucht kan slechts haar voren trekken, wanneer gij den bodem eerst beploegdet, en straks, dan, ja, maar ook dan eerst, kunt gij zaaïen. 't Is vaak zware, inspannende arbeid, dat ploegen, doch zoo ge op hope zaaïen wilt, zult ge eerst op hope ploegen moeten. „De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop!” Zoo gij dan vruchten zien wilt bij het ploegen, ploegt gij gansch verkeerd. Wacht uw tijd af! Ploegen, eggen, zaaïen, dat is uw werk, daartoe wil Hij u gebruiken. Noodig heeft Hij u niet, Hij, die de wildernis kan doen bloeien als een roos en Zijn manna wel uit den hemel kan doen regenen. Hij gunt u echter het voorrecht, werk voor Hem te doen. Houd u dan ook aan de orde, welke Hij u voorschrijft. Wees niet bezorgd voor den oogst! Hij zorgt daarvoor en zal het u niet wijten, zoo Zijn akker geen vrucht draagt. Hij heeft u immers de macht niet verleend, de vrucht te voorschijn te roepen.

Toch wil Hij nog, ook zelfs bij den zwaren arbeid van het ploegen een blij gelaat van u zien. Daarom geeft Hij Zijn oogst zoo herhaaldelijk en zóó overvloedig, dat Hij zelf van onzen geestelijken arbeid deed neerschrijven: „Overmits die ploegt, op hope ploegt.” Lezer, het voorjaar nadert. Richt dan weder op de trage hand en de slappe knieën! De Landman roept, de akker wacht. En niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat, zie om naar hetgeen achter is!

P. J. K.

